

יום הששי הקצר

בדיחה עממית מאת ח. נ. ביאליק
הצגה: ב. צ'מריןסקי
הצייר: ראובן
המוסיקה: פורדהאוז בן-צ'יסי

ה מ ש ת פ י ם :

המקריא	י. ברטונוב. ב. צ'מריןסקי
הרב ר' ליפא	א. ברץ
הרבנית	ח. הנדלר
איוון	א. מסקין
המוכסן ר' געצי	ש. פינקל
המוכסן פייבקה	י. ברטונוב. ב. צ'מריןסקי

פקוח טכני: י. רובינשטין

ל ש ר ב

ע ת י ד ה של «הבימה» בפרג, ושל אותה האמנות. שהיא, הבימה הקדישה עצמה לעבון

בכלל, מצוים עלינו במפגיש את הוצאת דבר הבנין של התיאטרון לפעל בור

יחרה. לפי מדרגת ההתפתחות שהגיעה אליה הבימה עד היום ולפי התפקיד התורג

שהיא ממלאת בחיינו לא יתכן כלל וכלל כי נעזבנה גם מכאן ולהבא לנפשה

«צל קורה» קבוע ממעל לראשה ובלי זוכן תמיד לעבודתה...

לגבי מוסד «הבימה» מחסור תיאטרון משלה יחשב ממש כפורענות. היא היא השמה יום

מועקה במחני הבימה, מקצרת עליה את רוחה ונשימתה ומונעת ממנה את הי

להתרכז ולהפנות כלה למלוי תפקידיה הנעלים, התובעים מאתה בחזקה את ה

כחה ומאמציה, ללא שארית כל שהיא...

הנמנה מאת כהני האמנות שלנו ומלוויה את הבית האחד, את התיאטרון הע

הראשון בארץ ישראל?

ח. נ. ביאליק

הקמת בית יוצר לרוח «הבימה», חובת כבוד היא לישוב באר

ועדת בנין «בית הבימה»

נשיאות הכבוד בארץ ישראל:

חנה רובינה

מאיר דיזנגוף

חיים ויצמן

שמריהו לוין

יום הששי הקצר בביתו של הרב ר' ליפא. הוא טרוד עם שחל. מודרני בעבודתו. ירא שמא יגרע חלילה
דבר מחוק יומו וחרד על כל רגע קל שלא ילך לבטלה. ובשעה דחוקה זו משרידה אותו הרבנית בפסטי
שאלות. בינתיים בא איוון במכתב מאת ר' געצי המוכסן המזמין את הרב ר' ליפא לכפר לברית מילה לנכדו
הראשון. לאות תודה שולח לו ר' געצי במתנה שק בולבוסין, אוזי ושלשה רובלים במזומן וגם בגדי חורף
שיחפץ בהם הרב. אחרי פקפוקים וחרדה על הזמן, מסכים סוף סוף ר' ליפא ונוסע אל הכפר. שלא להפסיד
שכר מצוה כזאת.

בביתו של ר' געצי עורכים «ברית מילה» כיד המלך. מרוב שמחה ממשיך הרבי לשבת ומוסיפים
כוסות «לחיים». ר' ליפא נעשה «בגילופין», לוגם לגימות הגונות ויוצא ברקודים יחד עם ר' געצי ועם איוון.
לבסוף יוצאים ר' ליפא ואיוון, כשהם שניהם מבושמים. לדרך על מנת לשוב הביתה לשבת.

הדרך מכוסה שלג רב. ר' ליפא התחיל מנמנם כשהוא יושב בעגלת החורף וגם על איוון נפלה תרדמה.
הסוס נסתה מן הדרך הישר. היום רד והחשיך. עגלת החורף נהפכת ושני הנוסעים מקיצים בבהלה. הרב
ר' ליפא - בינתו חזרה אליו והוא רואה את עצמו נוסע בדרך כליל שבת. פחד אלהים נופל עליו. אינו
רוצה לזוז ומחליט להשאיר בשדה בסופה ולשובות שבי. אחרי דברי פיוס ואיומים של איוון, נאלץ הרב
להמשיך את דרכו בשבת.

ברוב עמל הגיעו ר' ליפא ואיוון כחצות הלילה לבית המלון של ר' פייבקה שעמד בדד ליד הדרך.
בבית ר' פייבקה קור ושמן. כל בני הבית ישנים. על השולחן נראים עוד שיורי סעודה של ליל שבת
ומנורות הנחושות. הרב בוכה כשהוא רצוף ושביר, על אסנוי, על חלול שבת: מרוב צער הוא מתחיל מרגיש
בכל גופו כי שעת המיתה הגיעה והוא בוכה ומתודה. מתוך חולי הקדחת נופלת עליו תרדמה והוא ישן על
הספסל. בקרבתו שוכב וישן גם איוון. כשהאיר השחר קם ר' פייבקה ורואה בביתו את ר' ליפא ידועו
כמעט שהיא נטרפת עליו. הכיצד? שבת - ורי ליפא? והוא מחליט בדעתו כי בודאי טעה במין ימי
השבוע. כדי להסיר את חרפתו הוא מודרני בטרם ירדעורר הרב ומבער את כל סימני השבת. בן רגע נהפך
מראה הכית. יצאה שבת ובה חול במקומו. מתעורר הרב ובראותו אז מראה הכית הוא מחליט בדעתו כי
בודאי ישן מעת לעת והתעורר רק אחרי ליל מוצאי שבת. ר' ליפא יוצא לאנחות מהבית להמשיך עם איוון
את דרכו הביתה.

בשבת בצהרים בשתים עשרה שעות, כשהקהל יוצא מבית הכנסת שב ר' ליפא בעגלת החורף לביתו
כשכל גופו רצוף ורוחו כל עמו.

וְשֵׁנִי עָלֶיךָ וְעָלֶיךָ מִלֵּב

